

δοίη τις ἀνδροκμηῆτα πέλεκυν ὡς τάχος.

εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·

ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῶδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛ. οἱ ἄγω. τέθηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. 880

ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταυτῷ τάφῳ

κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῶς ποτε.

ΚΛ. ἐπίσχεσ, ὦ παῖ· τόνδε δ' αἰδεσαι, τέκνον,

istas in Aeschylum notulas a Porsono juvene scriptas fuisse. Sententiam postea mutavit; edidit enim ὡσπερ οὖν, memor fortasse versus 90. Ἡ σῆγ' ἀτίμως, ὡσπερ οὖν ἀπόλετο Πατήρ.

877. εἰ νικῶμεν Turnebus, ex correctione, ut videtur; nam ἢ νικῶμεν habent Ald. Rob. Med. Vide supra 744.

879. μαντεύω Rob. Hoc exemplum iis adjici potest, quæ dedit Dobræus in Aristophan. App. p. (36.) in quibus καὶ conjunctio postponitur voci, quam in constructione antecedit. Pene tamen suspicor legendum σὲ μὲν ματεύω; vel σὲ τοι ματεύω.

880. οἱ ἐγὼ Ald. οἱ ἐγὼ Rob. οἱ ἐγὼ Turn. Constructionem φίλτατε Αἰγίσθου βία, ubi est σχῆμα πρὸς τὸ σημαιόμενον illustrarunt Matthiæ. Gr. Gr. § 434. Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 1167. Eurip. Bacch. 1306. Conf. supra 523. Hoc

tamen exemplum unicum est hujus circumlocutionis, βία τινος, cum adjectivo masculini generis conjunctæ; nam quod supra edidimus v. 644. Εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, diversi est generis. Dixit Euripides Phœn. 55. κλεινὴν Πολυνείκους βίαν.

881. ἐν ταύτῳ τῷ τάφῳ Rob.

882. οὔτι μὴ προδῶς, non deseres: οὔτι μὴ προδώσεις foret, nequam deseras; si verum sit quod tradit Elmsleius ad Sophocl. Oed. C. 177. οὐ μὴ cum futuro vetantis esse, cum subjunctivo vero, negantis.

883. τόνδε δῆσεται Ald. Med. τόνδε δ' αἰδέσαι Robortellus e conjectura Sophiani: et sic Turnebus.

Ibid. Notandum est poetæ artificium. Clytæmnestra, quo magis Orestem misericordia tangat, intra paucillum spatium filium eum bis nominat; παῖ, τέκνον. Etiam Chorus, quum Orestem et Electram blan-